

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exempla, Divinæ Iræ, Per Opera Poenitentiae, Nobis Leniendæ

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1648

§.4. Admiranda Petri conuersio, & Dei misericordia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52193](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52193)

ADMIR-
ANDA PE-
TRI CON-
VERSIO,
ET DEI
MISERI-
CORDIA.

Trium horarum spatio insolens illa forma
formidolosaq; species templum omne turbauit
rat, cum Petrus jam sui & compos, & similis
ita fari coepit: In extremam mihi videor re-
dactus miseriam, quem plebs cuncta, famuli,
amiciq; defugiunt: & quod est admirabilius,
coniux ipsa perhorrescit, suiq; mariti cane peius
& angue euitat aspectum. O me perditum, ac
plane desperatum, cui vni post hominum memo-
riam accidit, ut notos, ignotos, propinquos, alie-
nos, domesticos, externos suo aspectu, tamquam
Cerberus alter vertat in fugam. Prodest sub-
inde ab hominibus despici, & mundi ludi-
brio exponi. Quia, teste Isaia, *vexatio intel-
lectum dabit*, & incipiunt, se ipsos agnos-
cere, quibus alij digitum intendunt ad il-
lorum calamitatem. Nondum Petrus me-
dicinam quaesierat, incipiebat tamen sen-
tire suum morbum. Vfus est occasione Do-
minicus. Nam postquam tempestiua ora-
tione pauentem populum, & crucis signa-
iterantem anhelitumq; trahentem à timo-
re recreauit, comitem suum F. Bernardum,
ad lamentantem, plorantem, & se sine mo-
do plangentem Petrum cum mandato Ro-
sarioque misit. Is, vice ac nomine Domini-
ci ita cum est affatus: *Quacumque gradi-*
ris,

Isa. 28. 19.

vis, quoq; te vertas, Orcus insequitur, populo
id quidem spectante, & te, cuius id scire maxi-
mè intererat, nesciente. Sed tamen de peccatis
tuis omnibus confitere, ac pœnas à teipso quam
durissimas repete: cape simul hoc Deipara Ro-
sarium, & in eius salabri precatione totus occu-
pare: nisi vis, vt te terra dehiscens absorbeat.
Etiam quercus ex ictibus repetitis deiicitur.
Quare & Petrus petra quauis huc vsque du-
rior, tandem est emollicus. Nam inprimis
Rosarium, quod antè non æstimauerat, re-
uerente manu accepit; metuq; etiamnum
tremebundus in hæc verba respondit: *Meo*
nomine, frater optime, renuntia Dominico,
hoc eius munus mihi fuisse gratissimum: & quan-
do meas miseras multò me vidit apertius, det
operam medicina facienda: idq; à me supplici-
ter postulari. Rosario accepto, ante Mariæ
Deiparæ imaginem procubuit, illudq;
intermixtis lachrymis attentè recitauit. Vi-
dete Dei Matrem; videte *Aduocatam no-*
stram; videte Refugium peccatorũ. Is qui tot
annis iacuerat in sordibus omnium pecca-
torum, qui induruerat in mollitie, qui ex-
cæcatus fuerat avaritia atque libidine; qui
de sua salute, de diuina misericordia, de Dei
infinita bonitate desperauerat; vnico Ro-
sario

fario in honorem Dei genetricis recitato, liquefactus est in lachrymas, mollitus ad pœnitentiam, illuminatus atque erectus ad spem. Itaque ab oratione surgens illico ad D. Dominicum accurrit, atque totius anteactæ vitæ scelera expiauit. Audita huius peccatoris confessione, S. Dominicus Virginem Matrem, ad sententiam in tam difficili causa ferendam, inuocauit, eamq; consuluit de modo pœnitentiæ imponendæ: cuius suasu, præter alia, quæ tam publicè, propter exempli offensionem, quàm priuatim occultis nefarijs flagitijs expungendis, tum faciendæ, tum patiendæ præscripsit; cum Rosarium quotidie, toto reliquo vitæ decursu iussit persoluere. Postea à peccatis absolutum consolantibus verbis bene sperare docuit, atque in proposito confirmauit. *In Dei iustitiam & seueritatem incurreras, inquebat, sed Rosarij beneficio in misericordia sinu conquiescis.* Ad quod stabilendum propositum, in Sodalitium adscribitur, vt aliena merita tibi egentissimo suffragentur. *Paruit illico Petrus negati toties Christi dolore contabescens: galliq; cantu, id est, Dominici voce correctus, seq; ipse propria manu in Sodalitatis tabulas reuulit, & catalogo ascripsit*

ascripsit sociorum. Ne quis autem tardum esse Deum ad ignoscendum existimet, jam olim per Prophetam dixit: *Impietas impij non nocebit ei, in quacumq; die conuersus fuerit ab impietate sua.* Cuius rei exemplum fuit etiam iste Petrus, nam illico iudicium æquante Deo factum est, vt quicumque prius miserrimam Petri seruitutem aspexerunt, teterrimaque circa eum spectra oberantia formidarant; jam tribus ornatissimis coronis, eiusdem pœnitentis caput cinctum redimitumque palàm intuerentur. Quid multa? hic Petrus antea tam sceleratus, cùm postea, ex mandato Confessarij, Rosarium Beatissimæ Dei Matri quotidie orando offerret, dignus habitus est eadem Dei Matre monente, mortis suæ horam præscire. Vultis adhuc aliquid maius? Ille desperatus antea Petrus, ille à tot cacodæmonibus vinctus peccator, tandem eò venit, vt cùm animam ageret, Dei Matrem, immò ipsum Christum Deum de Deo haberet præsentem, atque contra Stygij tentatoris artes insidiasque protegentem. Ita pessimæ vitæ homo, per pœnitentiam, à S. Dominico ductus est ad Mariæ patrocinium & tutelam, immò ad inauditam Dei

Ezech. 33°

12.

V.
 INTER
 MVLTA
 POENI-
 TENTIAE
 MOTIVA
 CVR PO-
 TISSIMUM
 DIVINA
 BONITAS?

clementiam & bonitatem experiendam.
 Multa huc vsq; disserui de caussis, ob
 quas ad poenitentiam confugere debeamus.
 Mouere nos debent publicæ necessitates,
 more Italorum. Mouere debent propria
 delicta, quæ, nisi nos lachrymis diluamus,
 vindictam diuinam exposcunt. Mouere
 seuera Numinis atque immensa iustitia,
 quæ pro leui & breui voluptate æterna tor-
 menta minatur, & infert. Mouere ipsa
 peccati turpitude, quæ summam Deo, na-
 turæ, nobis iniuriam impingit. Restat ta-
 men, meo quidem iudicio, his omnibus
 caussa adhuc maior, & apud omnes bonas
 mentes potentior, immò & apud ipsos im-
 pios efficacissima; nempe infinita Dei boni-
 tas, clementia, & misericordia; quæ ex hoc
 Petri exemplo elucet. Cur tam multi ille-
 cebris Mundi, velut visco inhærent? cur
 tot consuetudini suæ velut catena alligan-
 tur? cur confiteri vel nolunt, vel sietè au-
 dent? cur ad opera poenitentiaë manum non
 applicant? Quia nimirum cum hoc Petro
 diuite desperant, tam de sua salute, quàm
 de Dei bonitate. Quoniam autem sciunt,
 se cæli gaudia profigasse, saltem volunt,
 dum hic viuunt, qualescumque demum ve-
 nari